

в умовах воєнного чи надзвичайного стану [1, с. 51].

Негативним прикладом, зокрема, порушення права на свободу слова, можна назвати репортажі журналістів із «лінії фронту», де в сюжеті демонструються позиції українських захисників, обличчя воїнів, позивні тощо. Такий відеосюжет загрожує національній безпеці та територіальній цілісності, тобто порушуються охоронювані державні та суспільні інтереси.

Такі самі обмеження визначені у ст. 10 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод, зокрема: «1. Кожна людина має право на свободу вираження поглядів... 2. Здійснення цих свобод, оскільки воно пов'язане з обов'язками і відповідальністю, може бути предметом таких формальностей, умов, обмежень або санкцій, що встановлені законом і є необхідними в демократичному суспільстві в інтересах національної безпеки, територіальної цілісності або громадського порядку, з метою запобігання заворушенням або злочинам, для охорони здоров'я і моралі, для захисту репутації або прав інших осіб, для запобігання розголошенню інформації, одержаної конфіденційно, або для підтримання авторитету і неупередженості правосуддя» [2].

Таким чином, аби для підтримання права на свободу слова у Конституції України є гарантією його реалізації, а також дотримання інших суміжних прав на свободу. Поряд з цим у суб'єктів реалізації права на свободу виникають також і юридичні обов'язки, які пов'язані із використанням цього права у законний спосіб, не порушуючи інтересів інших громадян та не завдаючи шкоди охоронюваним інтересам держави та суспільства.

У такий спосіб важливі соціальні явища чи процеси набувають статусу правових категорій. Правова категорія – це юридичний інструмент, що дозволяє проаналізувати та оцінити будь-яке суспільне явище чи процес через призму їх співвідношення (врегульованості) з правом. Генеза розвитку правових категорій пов'язана із необхідністю розуміння ролі права у системі інших суспільних явищ, адже правові терміни відображають соціальні потреби у формі правової поведінки людини.

Реалізація ж права на свободу слова також відбувається у формі правової поведінки (правомірної, маргінальної чи протиправної), а саме: право на свободу слова є соціально значущим елементом демократичного суспільства та правової держави.

Отже, свободу слова можна цілком слушно вважати правовою категорією, яка розуміється як свобода виразу своєї думки, є комунікативним контактом, процесом комунікації, взаємозв'язку, обміну інформацією та ін. Проте це не тільки саме право говорити все, що завгодно, а і система поглядів, переконань, ідей, що виражаються як усно, так і письмово, а також це сукупність обов'язків і заборон, чітко визначених нормативно-правовими актами, виконання і дотримання яких є обов'язковим.

1. Кушніренко О. Г. Свобода слова як конституційна цінність. *Вісник Харківського національного університету імені В.Н. Каразіна. Серія «ПРАВО»*. 2013. № 1077. Вип. № 15. С. 49–52.

2. Жуковська О. Право на свободу слова та інформації в українському законодавстві та судовій практиці (деякі аспекти проблеми). *Права людини в Україні*. URL : <http://khp.org/index.php?id=1039004676>.

УДК 35.073.5:351.84

DOI: 10.31733/15-03-2024/1/221-224

Олександр ШЕВЧЕНКО

аспірант кафедри

управління та адміністрування

Дніпропетровського державного

університету внутрішніх справ

ВЗАЄМОДІЯ ДЕРЖАВИ І СУСПІЛЬСТВА У СФЕРІ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ СОЦІАЛЬНОЇ БЕЗПЕКИ

Взаємодія держави і суспільства у сфері забезпечення соціальної безпеки є ключовою складовою сталого розвитку суспільства. Соціальна безпека полягає в забезпеченні основних потреб громадян, їхнього захисту від різноманітних загроз та створенні умов для їхнього розвитку та самореалізації. В цьому процесі держава та

суспільство взаємодіють на різних рівнях, спільно працюючи над створенням ефективних механізмів соціального захисту.

По-перше, держава виступає основним регулятором у сфері соціальної безпеки, розробляючи законодавство, програми та стратегії, спрямовані на захист прав громадян і забезпечення їхнього соціального добробуту. Це включає в себе систему соціального забезпечення, медичне страхування, пенсійні програми, допомогу малозабезпеченим верствам населення та інші соціальні ініціативи.

По-друге, суспільство виступає активним учасником у процесі забезпечення соціальної безпеки через різноманітні форми громадської діяльності. Це може бути волонтерська робота, благодійність, розробка та реалізація проектів соціальної підтримки та співпраця з урядовими органами у вирішенні соціальних проблем.

Дуже важливим аспектом є співпраця між державою та неприбутковим сектором. Неприбуткові організації, які часто мають глибше розуміння конкретних потреб громадян, можуть бути ключовими партнерами у розробці та впровадженні соціальних програм.

Однак успішна взаємодія держави і суспільства в сфері соціальної безпеки потребує відкритого діалогу, взаємного розуміння та взаємовпливу інтересів. Важливою умовою є забезпечення прозорості та відповідальності з обох сторін.

«Масова соціальна співпраця» означає концепцію спільного використання соціальних медіа на користь колективного інтелекту мас. Існує усталена політична структура політики та реалізації державних ініціатив, заснованих на соціальних медіа. Наприклад, попит може бути створений шляхом створення офіційної державної політики щодо соціальної політики участі громадян та зміцнення найкращого з боку громадянського суспільства. Уряд може легко отримати легітимність і політичну підтримку для впровадження нових послуг або політики. Взаємодія через соціальні медіа ставить нові виклики щодо конфіденційності, безпеки, управління даними, доступності, соціальної інклюзії, управління та інших питань інформаційної політики [1, с. 123–136]. Уряд, заснований на соціальних мережах, можна розглядати як електронний уряд, відкритість для громадськості з акцентом на обмін, участь, відкритість та співпрацю [1, с. 14].

Відкрита співпраця між урядами, відомствами, державним та приватним сектором вважається важливою для створення державних послуг з доданою вартістю. Методи аналізу даних використовуються для аналізу, вимірювання втручання відкритих даних та покращення процесу прийняття рішень. Рушійні функції уряду, міжінституційне співробітництво вирішують складні проблеми. Цілями масового співробітництва є:

- створення інформації з громадянами;
- розвиток сервісу з громадянами;
- розробка рішень з громадянами;
- формування політики з громадянами.

Перевагами масової колаборації є:

- більша довіра та участь громадян;
- поліпшення відносин між громадянином і урядом;
- швидша реалізація політики для мінімізації конфліктів між владою та громадянами.

У взаємозв'язку між соціальними медіа та державною політикою існують складові «відкритого уряду». Це прозорість та ефективність уряду, спільна інноваційна екосистема, відкриті дані, відкриті державні політики та законодавча база, технології відкритих даних та відкрита оцінка готовності до влади. Соціальні медіа, які є формацією в комунікації, також є ефективними в процесі вироблення державної політики. У процесах державної політики індивіди, маси та інститути беруть інтерактивну участь. Існує також взаємозв'язок між «публічною політикою» та «соціальними медіа» в контексті соціальних рухів [2, с. 880–901].

Тут під соціальними рухами не слід розуміти виключно рефлекторні дії проти політичної влади або державної влади. Досягнення консенсусу в багатьох сферах публічної політики, таких як освіта, охорона здоров'я, право, оборона, національна безпека, що охоплює все суспільство, можна розглядати як інтегрований соціальний рух. Принципи «участі, орієнтованості на консенсус, ефективність та результативність, справедливості, інклюзивності та верховенства права» належного врядування в межах відкритості, цілісності та підзвітності, розподілу та регулювання послуг, вироблених у процесі публічної політики, можуть бути передбачені та реалізовані в рамках модерації соціальних мереж [3, с. 14].

Хоча державна політика може бути виражена у вигляді програм, рішень та ефектів, її також можна розуміти на основі участі, відкритості, діалогу, єдності та взаємозалежності.

Створення та поширення контенту, який впливає на державну політику на соціальних медіаплатформах, продовжується через мобільні пристрої. Соціальні медіа впливають на державну політику, формування порядку денного та громадську думку. Користувачі соціальних мереж змогли подолати елітарну ізоляцію традиційних ЗМІ для участі у формуванні політики. За допомогою соціальних медіа можна створити платформу, де політики можуть зрозуміти ініціативу правових реформ і регулювань, проєкцію політики, соціальне та оперативне картографування [2].

Багато в чому загроза войовничого екстремізму сьогодні є більш складною, ніж будь-коли. Войовничі екстремісти продемонстрували здатність переконувати людей долати великі відстані, щоб спрямовувати напади та надихати інших діяти дистанційно. Вони використовували Інтернет та інші технології, особливо платформи соціальних мереж, як інструмент для охоплення більшої кількості людей у більшій кількості місць, адаптації повідомлень для звернення до різних аудиторій та індивідуального охоплення потенційних працівників. Центральні та місцеві адміністративні дані організацій, що надають соціальні послуги, можуть сприяти формуванню інформації на рівні особистості, яка відображає біографічні, поведінкові показники та показники кримінального правосуддя, а також великі обсяги демографічної інформації на рівні громади. Елементи розвідувального співтовариства збагатять ці пули даних розвідувальною інформацією про відомі інструменти обміну повідомленнями, активність в Інтернеті та спосіб життя. Урядові аналітики з відкритим вихідним кодом у співпраці з приватними партнерами можуть підкріпити ці бази даних соціальними даними, які дослідники раніше зібрали та видобули для проведення детального аналізу впливу облікових записів у соціальних мережах, які раніше пропагували насильство та ексцесивний екстремізм. Ця співпраця вимагатиме від фахівців з національної безпеки та соціальної політики динамічно взаємодіяти та довіряти одне одному у непомітний спосіб у формуванні державної політики в останні роки. Російсько-українська війна підкреслює важливість усіх інтегрованих державних стратегій боротьби з екзистенційними загрозами. Це підхід, який послужить добру службу нації, коли вона зможе серйозно відновити свою кампанію з викоринення внутрішнього тероризму та войовничого екстремізму [4].

Масштаби можливостей для уряду вражають. «Соціальні медіа» мають певний потенціал для:

- розробки індикаторів раннього попередження інфраструктурних проблем, таких як критично важливі державні послуги та охорона здоров'я, правоохоронні органи та транспорт;

- спрямування доказів між дослідницькими та політичними спільнотами;

- обміну інформацією та співпраці на всіх рівнях влади, особливо на фронті.

Зростання поширення комунікаційних технологій також дало можливість переосмислити феномен «сучасного мережевого суспільства» Кастельса. Так звані медіаплатформи, сформовані в рамках потреби мас в інтеграції проти політичних, соціально-економічних, соціальних та індивідуальних проблем, постають епіцентром багатьох видів діяльності – від комунікації до поширення запитів і думок [5, с. 132–146].

Підвищення взаємодії між державними та недержавними суб'єктами, сприяння участі у процесах прийняття рішень та їх реалізація на основі культури управління оцінюються в контексті зміни ролей особистості, суспільства та держави. Такі фактори, як потреба у взаємному спілкуванні та співпраці, середовище для онлайн-переговорів, соціальні мережі та мобільні додатки, підвищують ефективність управління. Крім того, в епоху ефективного використання комп'ютерних мереж «демократична політична система», а також «інтегрована політична система» можуть розглядатися як два важливі стовпи, що забезпечують гладке життя. У зв'язку з цим є такі цілі, як інтеграція громадян та неурядових організацій з виборними та бюрократичними структурами. Відкрита участь щодо використання інструментів соціальних медіа в контексті інтеграції даних та аналізу даних ґрунтується на підвищенні масової обізнаності, співпраці інституцій на основі обміну публічною інформацією. У цьому контексті також спостерігається створення груп тиску з важливих проблем з метою підвищення обізнаності серед осіб, які приймають рішення [6, с. 33–55].

Отже, взаємодія держави і суспільства у сфері забезпечення соціальної безпеки є важливим фактором у будівництві стабільного та процвітаючого суспільства. Лише шляхом спільних зусиль та партнерства можна забезпечити ефективну систему соціального захисту, яка відповідатиме потребам всіх громадян.

1. Khan, G. F. Social Media for Government: A Practical Guide to Understanding, Implementing, and Managing Social Media Tools in the Public Sphere. Singapore : Springer, 2017.
2. Göçoğlu, V., Aydın M. D. Kamu Politikası ve Sosyal Medya İlişkisinin Toplumsal Hareketler Bağlamında İncelenmesi. *Uluslararası Sosyal Araştırmalar Dergisi*. 2015. No. 8 (37). P. 880–901.
3. Parlak B., Doğan K. C. E-Yönetişim: Kuramsal Bir Analiz. İstanbul : Beta, 2019.
4. Fischbach, J. A. New AI Strategy to Combat Domestic Terrorism and Violent Extremism. *Harvard National Security Journal Online*. 2020. P. 1–15.
5. Acar N. Siyasi Eylemlerde Katılımcıların Sosyal Medya Kullanım Tür, Sıklık ve Sürelerine İlişkin Bir Alan Araştırması: 15 Temmuz Darbe Girişimi. *Elektronik Cumhuriyet İletişim Dergisi*. 2019. No. 1 (2). P. 132–146.
6. Uzun A. Dijital Çağda E-Yönetişim: Konsept, Pratik ve Gelişim // Parlak B., Doğan K. C. E-Yönetişim. İstanbul : Beta, 2019. P. 33–55.

УДК 342.734:364.3:331.346.4:355.1
DOI: 10.31733/15-03-2024/1/224-226

Роман ШЕВЧЕНКО
аспірант кафедри публічного
управління та адміністрування
ННІ неперервної освіти Національного
авіаційного університету, м. Київ

СТРАТЕГІЇ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ СОЦІАЛЬНОГО ЗАХИСТУ ВETERANІВ ВІЙНИ ТА ЇХНІХ РОДИН: ТЕОРЕТИЧНІ КОНЦЕПЦІЇ ТА ПРАКТИЧНІ ІННОВАЦІЇ

Соціальний захист ветеранів війни та їх родин є актуальною та важливою проблемою в сучасному світі. Ветерани війни, які віддали своє життя захисту своєї країни, заслуговують на належну підтримку та захист з боку держави та суспільства. Їхній внесок у безпеку та мир світового співтовариства неоціненний, і їм потрібна підтримка у період після повернення до цивільного життя.

Важливо наголосити, що теоретичні концепції та практичні інновації у сфері соціального захисту ветеранів допомагають розробити ефективні стратегії, спрямовані на покращення їхнього благополуччя та інтеграцію у суспільство. Вивчення цих концепцій та інновацій дозволяє виявити найбільш оптимальні та ефективні підходи до забезпечення соціального захисту ветеранів та їх родин.

Слід розглянути теоретичні концепції та практичні інновації, які можуть бути використані для забезпечення ефективного соціального захисту ветеранів війни та їх родин.

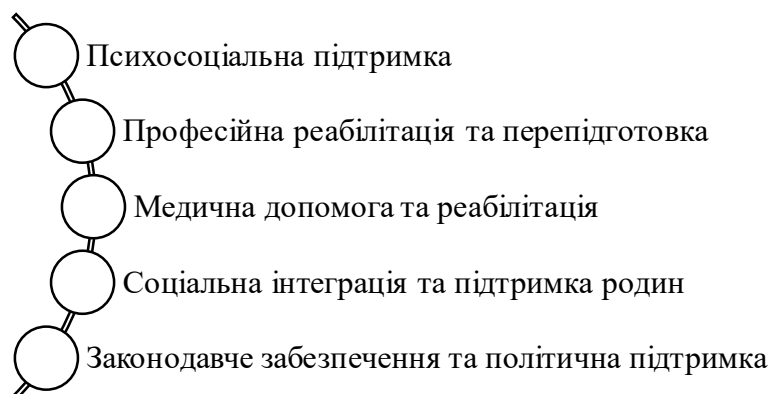

Рис 1. Стратегії забезпечення соціального захисту ветеранів війни та їхніх родин